

Malalaking Katanungan sa Buhay:

**Layunin, Kapayapaan, at
Lakas ng Pananampalataya**

**Naisip mo na ba
kung ano ang
dahilan ng iyong pag-iral?**

Naisip mo na ba kung ano ang dahilan ng iyong pag-iral?

Sa bawat sandali, ikaw ay humihinga, kumikilos, at nabubuhay. Napagnilayan mo na ba ang tunay na dahilan ng iyong pag-iral? Tiyak na may nakahihigit na layunin ang iyong buhay.

Ang bawat hiningang pumapailanlang at bumababa sa iyong dibdib, at ang bawat hakbang na iyong tinatahak, ay hindi lamang palatandaan ng buhay ito ay isang bukas na paanyaya upang pagnilayan ang mas malalim na hiwaga ng iyong pag-iral sa mundong ito. Ang iyong buhay ay hindi basta-bastang pagkakataon sa malawak na tala ng sansinukob; bagkus, ito ay isang natatanging mensahe na ipinagkatiwala sa iyo isang tungkuling iyong pinapasan at dapat maunawaan.

Ikaw ay narito para sa isang dakilang layunin: ang makilala ang Diyos, sambahin Siya lamang, at tuklasin ang mensahe na inilaan Niya para sa iyo.

Ang buhay ay hindi lamang paghihintay ng mga kasagutan, ito ay isang paglalakbay ng paghahanap ng katotohanan, paggalugad sa sarili, at pagtuklas ng landas na magdadala sa kaluguran ng Diyos, habang nabubunyag ang liwanag na nakatago sa iyong kaluluwa. Ang pinakamataas na layunin ay ang maging pinakamahusay na anyo ng iyong sarili, gamitin ang mga biyayang ipinagkaloob ng Diyos sa iyo upang maglingkod sa sangkatauhan, at maghatid ng kabutihan sa iyong buhay at sa buhay ng mga taong nasa paligid mo. Narito tayo upang mag-iwan ng pamana ng kabutihan, upang maging kasangkapan ng kapayapaan at katarungan sa mundong ito.

Isabuhay ang bawat sandali nang may kamalayan, sapagkat sa bawat hakbang mong papalapit sa Diyos, matatagpuan mo ang kasagutan sa iyong pinakamalalalim na tanong, at ang banal na karunungan ay mahahayag sa bawat yugto ng iyong buhay.

**Ilang beses mo na bang
naramdaman na may
kailangan ka,
pero hindi mo alam kung ano iyon?**

Ilang beses mo na bang naramdaman na may kailangan ka, pero hindi mo alam kung ano iyon?

May mga pagkakataon na tayo'y may nararamdamang pangangailangan ngunit hindi natin tiyak kung ano ito.

Ang kasagutan ay maaaring ang pagbabalik-loob sa Diyos, sapagkat sa Kanya natutugunan ang bawat pangangailangan sa buhay.

Ito ay isang malinaw at masining na paglalarawan ng kalagayang pinagdaraan ng kaluluwa ng tao. Ito ang pakiramdam ng panloob na kakulangan o kawalan na hindi kailanman mapupunan ng anumang materyal na bagay, sapagkat ang kaluluwa, ayon sa kanyang likas na kalagayan, ay

naghahangad sa kanyang Lumikha at sa kanyang pinagmulan. Sa gitna ng ating abala at pagtugon sa mga pangangailangan ng buhay, madalas nating nalilimutan na ang ating pinakamalaking pangangailangan ay ang kapayapaan at katiwasayan na nagmumula lamang sa pakikipag-ugnay sa Diyos.

Siya ang Kataas-taasan ay ang Ganap na Walang Kailangan, samantalang tayo ay laging nangangailangan sa Kanya. Siya ang lumikha ng pangangailangang ito sa ating kalooban at Siya rin ang nakakaalam kung paano ito tutugunan.

Sa paglapit sa Kanya, matutuklasan mo na ang “hindi maipaliwanag na pangangailangan” na iyon ay hindi pala iba kundi ang pananabik sa Kanya.

At kapag natagpuan mo Siya, matatagpuan mo ang kasagutan sa bawat tanong, kapayapaan para sa bawat alalahanin, at kasapatan para sa bawat kakulangan.

**Naranasan mo na ba ang
panloob na kapayapaan
na hindi nakadepende
sa mga pagkakataon?**

Naranasan mo na ba ang panloob na kapayapaan na hindi nakadepende sa mga pagkakataon?

Ang panloob na kapayapaan ay isang damdamin na hindi nagmumula sa labas kundi sa lakas ng pananampalataya at kasiyahan. Kapag ikaw ay nakaugnay sa Diyos, matatagpuan mo ang kapanatagan sa iyong puso anuman ang kalagayan.

Ito ang malalim na pag-unawa sa tunay na katiwasayan.

Ang wagas na kapayapaan ng kalooban ay isang matibay na tanggulan hindi itinayo ng masasayang pangyayaring panlabas, kundi inihanay sa haligi ng pananampalataya at kasiyahan sa kaibuturan ng kaluluwa. Ito ang kasiyahan na nagbibigay

sa iyo ng kakayahang makita ang kabutihan ng Diyos sa bawat Kanyang pasya, at ang ugnayang nagpapaalala na ikaw ay nasa ilalim ng pag-aaruga ng isang kapangyarihang higit sa lahat ng pabagubagong kalagayan ng buhay.

Sa puntong iyon, ang puso ay hindi na nagpapaagos sa mga unos ng mundo, kundi nagiging katulad ng isang angkla na matatag sa gitna ng nagngangalit na dagat nakasusumpong ng katiwasayan sa pagtitiwala sa Diyos at ng tunay na kayamanan sa damdaming malapit Siya at kasa-kasama.

**Saan ka pumupunta kapag
lumalayo sa'yo ang mundo?**

Saan ka pumupunta kapag lumalayo sa'yo ang mundo?

Sa panahon ng kahirapan, ang pananampalataya sa Diyos ang tanging kanlungan na nagpapagaan ng kaluluwa at nagbabalik ng pag-asa. Wala nang mas mainam na mapupuntahan kundi ang paglapit kay Diyos sa oras ng mga pagsubok.

Kapag tumitindi ang mga hamon ng buhay at nagiging mas makitid ang mga landas, ang kaluluwa ay kusang naghahanap ng ligtas na kanlungan.

Sa mga sandali ng pagsubok, bigo ang mga materyal na solusyon na pakalmahin ang puso, at ang tao ay nakararanas ng pangamba at dalamhati. Sa mga panahong ito, nauunawaan ng tao na ang tunay na pag-asa ay nasa pagbabalik sa

isang bagay na mas malalim at mas tapat, at ang kumpas ng kalikasan ng tao ay nakaturo sa iisang destinasyon at tunay na kanlungan: ang Diyos. Ang paglapit sa Kanya ay hindi pagtakas sa realidad, kundi pakikiharap dito nang may matibay na kaluluwa na humuhugot ng lakas mula sa katiyakan sa Kanya. Sa pamamagitan ng panalangin at pagtawag sa Diyos, gumagaan ang mga pasanin at nakakamtan ang kapanatagan. Ang mga sandaling ito ay tumutulong upang maibalik ang balanse ng kaluluwa at mapanibago ang pag-asa.

Nakakakita ka ba ng kagandahan sa kalungkutan?

Nakakakita ka ba ng kagandahan sa kalungkutan?

Sa Islam, itinuturo sa atin na bawat pagsubok ay may dalang aral, at bawat sandali ng pagtitiyaga ay nagdudulot ng ginhawa. Matuto tayong makita ang kagandahan kahit sa pinaka madilim na mga pagkakataon.

Sa habi ng buhay na ating tinatahak, ang mga sinulid ng ginhawa ay kasamang nakaanyong kasama ng mga sinulid ng hirap at ito ang diwa ng banal na disenyo. Tinuturuan tayo ng Islam na huwag tignan ang mga pagsubok bilang mapapait na wakas, kundi bilang mga simula ng malalalim na aral na hindi natin matututuhan kung wala ang mga ito. Bawat pagsubok ay sa katunayan isang mensaheng binalot sa kahirapan, na naglalaman ng banal na karunungan upang pinuhin ang ating

kaluluwa at patatagin ang ating paninindigan. Ang pagtitiyaga ay hindi lamang pasibong paghihintay na lumipas ang bagyo, kundi ang sining ng kasiyahan at katiyakan na ang kamay ng Diyos ay gumagawa sa likod ng tabing upang ayusin ang lahat para sa ating kabutihan. Ito ay paninindigan sa prinsipyo at pag-asa sa pinaka madilim na kalagayan. At kapag isinabuhay natin ang tinatawag na “magandang pagtitiis,” ang mga mata ng ating puso ay nagsisimulang makita ang nakatagong kagandahan sa likod ng pagdurusa: ang kagandahan ng pagiging malapit sa Diyos, ang kagandahan ng pagtuklas sa ating panloob na lakas, at ang kagandahan ng damdaming hindi tayo kailanman iniwan ng Kanyang presensya. Sa bawat sandali ng pagtitiyaga, hindi lamang tayo napapalapit sa ginhawa, kundi tayo rin ay nagiging mas mabuti at mas marunong na anyo ng ating sarili.

**Ikaw ay higit pa sa isang
katawan...**

**ikaw ay isang kaluluwang
puno ng potensyal!**

**Ikaw ay higit pa sa isang katawan...
ikaw ay isang kaluluwang puno ng
potensyal!**

Sa Islam, hindi tayo nabubuhay lamang upang makaligtas.

Bawat isa sa atin ay may kakayahang magdala ng pagbabago at pagpapanibago. Lagi mong alalahanin na taglay mo ang lakas ng pananampalataya na nagbibigay ganda sa buhay.

Ito ang malalim na pananaw ng Islam tungkol sa buhay: hindi ito basta-basta isang biyolohikal na paglalakbay na may hangganan, kundi isang misyon at pananagutan. Pinarangalan ang sangkatauhan ng tungkulin bilang katiwala sa daigdig, na nangangahulugang ang ating pag-iral

ay may mas mataas na layunin kaysa sa pagkain, pag-inom, at simpleng pamumuhay. Bawat isa sa atin ay isang proyekto ng pagbabago at pagtutuwid; wala ni isa man sa atin ang nilikha nang walang kabuluhan. Sa loob ng bawat tao ay nakatago ang lakas at kakayahan upang maging pinagmumulan ng kabutihan, na mag-iiwan ng positibong bakas kahit matapos ang kanyang pagpanaw.

Ang kapangyarihan ng pananampalataya ang siyang liwanag na nagliliwanag sa landas na ito, at siyang apoy na nagbibigay sa atin ng tibay at determinasyon. Sa pamamagitan ng pananampalataya, maging ang pinakasimpleng gawain ay nagiging pagsamba, ang mga pagsubok ay nagiging pagkakataon ng paglago, at nasisilayan natin ang kagandahan ng karunungan ng Diyos sa bawat detalye. Ito ang kapangyarihang

nagbibigay saysay sa ating pag-iral at nagbabago sa ating paglalakbay sa mundong ito tungo sa isang kwento ng tunay na halaga at kagandahan.